

Be - rá - nek jde, ne - se dlu - hy
 již vy - ku - pu - je své slu - hy

svě - ta i sy - nů je - ho;
 zo - tro - ctví pře - těž - ké - ho.

Jsa mdlý, ne - mo - cný vstu - pu - je,
 ra - do - sti ne - o - ku - šu - je,
 sná - ší zlé s po - ha - ně - ním.

Rá - ny, ji - zvy, smrt, bo - le - sti
 pro nás hří - šné rá - čil né - sti
 a dí: Rád vše pod - stou - pím.

BERÁNEK JDE, NESE DLUHY

2. Beránek ten jest náš přítel / a bratr našich duší, / kterého Bůh vyvolit chtěl, / jemuž všechna čest sluší. / Syn pak jeho pamětliv nás, / přišel z nebe na svět pro nás; / kdo může lásku jeho / dostatečně pochopiti / a hodně ji vychváliti, / již nám dal Bůh skrz Něho?
3. Tak se dal ochotně za nás / v oběť pro přestoupení, / usmrcen na kříži pro nás, / by nám věčné spasení / vydobyl, které jsme byli / svými hříchy utratili; / tak milost nám stala se. / Ó, náš Beránku, co Tobě / za to dáme, žes nás sobě / zvolil za bratry zase?
4. Pokud život náš trvati / bude na tomto světě, / na Tebe chcem vzpomínati, / Jezu, a ze srdce Tě / vždy upřímně milovati, / s bedlivostí poslouchati, / věrou držíce se Tě. / Přijmi od nás, lidu svého, / Tebou draze koupeného, / tento slib zde na světě!
5. To i já do srdce svého / chci již věrně složit, / žes Ty i pro mne hříšného / ráčil hořce trpěti; / to bude mé potěšení / v mém kříži, mdlobě, soužení. / Ty mne sám rač síliti, / abych Tebe, poklade můj, / vždy mohl mít za podíl svůj / a s Tebou věčně býti.
6. Co mi může smrt škoditi, / když Ty mne obživuješ? / Co strach, nouze ublížiti, / když Ty mne zastíňuješ? / Tvá krev je jistá útěcha / a naděje mého ducha, / byť i vlny soužení / na mne ze všech stran se hnaly, / i v tom chci zůstatí stálý; / Tys mé vysvobození.
7. Když pak ze světa mám jíti / v radost království tvého, / tvá krev rač mne ozdobiti / a učinit krásného, / abych Tebe tam v radosti / moh' chváliti za bolesti, / kteréš pro mne hříšného / ráčil z lásky podstoupiti. / Rač tím víru mou síliti, / vjít dej do ráje tvého!